

101 **Eigentijdse**
Aanroepingen
van de Muze

opgetekend door **dirk vekemans**

dv's NKdeE 2019

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

over dit document

dit is output van het Gedicht van de Dag-programma op dirkvekemans.com (vilt.wordpress.com)

de 'Gedichten van de Dag' worden hier verzameld, per '*richting*'¹ in hun laatste versie. het programma overschrijft oudere versies met nieuwere versies als de input reeds in dit document aanwezig was

u mag met deze teksten doen wat u maar wil, behalve ze te koop aanbieden. men dient te weten dat het merendeel van de aldus aangeboden teksten al geruime tijd op het Internet aanwezig zijn, hun traceerbaarheid is dus gegarandeerd. als u deze teksten toch (geheel of gedeeltelijk) in een of andere vorm wil verkopen, gelieve mij dan te contacteren via dirkvekemans@yahoo.com, dan kunnen we zien of en hoe zulks mogelijk is.

er zullen later gedrukte versies van dit soort output beschikbaar worden gesteld en verkocht als ondersteuning van dv's Neue Kathedrale des erotische Elends en om de leesbaarheid van de teksten te maximaliseren.

¹ een '*richting*' is vergelijkbaar met het oude concept van een 'gedichtenbundel', maar de NKdeE verafschuwt dergelijke enggeestige productie- en productendrang. is die ingegeven door een toch onbegrijpelijke behoefte aan finaliteit? verkoopbaarheid? aandacht?

de klassen van de Vrij Lyriek

[de publieke klassen zijn een onderdeel van het protocol benodigd voor een geldige lezing van deze Aanroepingen en andere packages van de NKdeE lyrische codebibliotheken.

elk gebruik van de desbetreffende klasse in die pakketten instantieert, vervolledigt en/of overschrijft deze klasse of gebruikt haar methodes.]

de klasse Ik

Ik ben het doorgeefluik van jouw verlangen.
Ik heb jouw lichaam in de letters van mijn geest gevangen.
Ik laat jou reddeloos en vochtig in jouw leven hangen
en jij verhardt weldra tot rijm in mijn gezangen.

Ik zie jouw takken, hoor de laag verdorven liefdespraat.
Ik zie het witte blinken in jouw roodomrande haat.
Ik draai de poorten op jouw ogen in het slot:
jij blijft mijn stralen volgen als een blinde mot.

Ik ben de gaten in jouw traliewerk van heden.
Ik geef jou zicht op toekomst en verleden.
Ik zal jouw armen melodie en richting geven.

Ik draai de lus rond jouw verhitte lichaam aan.
Ik trek jouw lippen dicht bij mijn branden aan.
Ik zet jou vast, ik bind jou in, jouw einde valt in mijn begin.

de klasse Jij

Jij bent afwezig als een veld van ongebruikt geheugen.
Jij bent een al met niets nog opgevuld en vlak en leeg.
Jij zet het afgedane op als initiële boord van het verlangen.
ik schrijf jou neer en af om jou te zien en wil dan meer.

Jij zuigt mijn woorden aan en gomt werktuiglijk alles uit.
Jij breekt het zuchten als een mufte aanslag uit mijn keel.
Jij sluipt mijn zinnen in en stelt er elk begin van uit tot nooit.
Ik stamel en ik stotter, ik zoek jouw lichaam jankend in geluid.

Jij trekt mijn vingerspieren in een letterlijk verband.
Jij zet mijn ogen af en steekt mijn hand in ijs en brand.
Jij jaagt het stromend bloed naar een ondraaglijk bestand.

Jij houdt mij van je einder weg omdat mijn sterven jou voltooit.
Jij stelt jouw lichaam in zodat ik alles als een vaststaand feit herschrijf:
ik snoer jouw op en aan mijn geest, mijn ziel, dit *hunkerende lijf*.

de klasse U

“Woorden, ze deugen niet”
Herlinda Vekemans, Herhaald onderwerp,
in **Buiging** ISBN 90-5655-283-X

U bent het Ene, Oorzaak, Middel en het Al.
U zegt mij van uw Wet het rijmen aan en uw Verhaal.
U maakt de muze af tot vrouw en mij tot haar vazal.
U buigt elk zwijgen om tot einde van uw Taal.

U zuigt het leven op, de vreugde bij de liefdesdaad.
U zaait het rot erin en in het rotte schiet uw zaad.
U snijdt de lijfjes ik, de lijfjes zij perfect op maat.
U zet de neuzen naar de winden van uw kwaad.

U spiegelt zich een spiegel in de ogen van mijn kop.
U draait de haat in haar en zet er uw verlangen op.
U windt ons op en laat ons doden met uw zotskap op.

U hakt het jonge leven om, terloops, als zachte prut.
U hebt het vindingrijke hier voor eigen praal en nut
in mij, in haar, in u tot op uw barre bodem uitgeput.

de klasse Zij

Zij murwt haar stralen in de plooien van de hel.
Zij smeedt de kilte in het woeden van haar nacht.
Zij scherpt haar vragen aan de snede van een zwaard.
Zij stoot de woorden af als korsten op haar pracht.

Zij schatert om de bonte schimmels van de nijd.
Zij maalt de onmin smalend om tot min & mond.
Zij braakt al klaarte voor de lust in leed begon.
Zij is al zon waar hij nog maneschijn bezong

Zij slaat de armen om en lachend uit de kom.
Zij keert de aarde vruchtbaar voor het zuchten om.
Zij breekt het ijs, ontsteekt het vuur en spettert zuur.

Zij schrijft het leven uit in minder dan een uur.
Zij draait haar wensen als een fishstick in hem om.
Ik richt haar aan in u, zij is uw reinigende kuur.

de klasse Hij

Hij dicht het lek waardoor het levenslicht verliep.
Hij rukt het raderwerk van plichten uit jouw hoofd.
Hij glijdt door grotten die van droefte donker druipen,
Hij dooft er vuren die de angsten lelijk op doen lichten.

Hij brengt de hartslag van de sterren terug op gang.
Hij scheidt het slijk in vorm en wrijft de vormen om tot brons.
Hij boort een tunnel naar de ochtend in de nacht die nooit begon.
Hij spreekt de taal van vóór men jou verkopen kon in Babylon.

Hij zaait weer leven waar de aarde lijken braakt uit droge grond.
Hij bouwt millennia van onrecht om tot een moment van vrede.
Hij strijkt eenvoud in de lakens en fluistert liefde in de stille sneeuw.

Hij zet jouw harnas om in huid, jouw tong in bloei en dromen in geluid.
Hij sluipt jouw bloedbaan in, je niest er van, jouw weerstand wijkt.
Het was een vonk, hij werd jouw vuur, hij brandt je op, het is festijn.

de klasse Het

Hoe het ook zij, zegt het, zo is het en het wijst zich aan waar het niet is. Het is me wat: het noemt zich je van het maar heeft geen naam, het gaat vooruit tot het er is, maar waar is het? vergeet het maar, we zijn het kwijt.

Het is goed en het is kwaad, het is beter dat men het niet weet want het is de hoogste tijd zegt men, en dan meteen ook al te laat. Het wordt bevestigd ook: het wordt hier heel vaak gedaan.

Het regent, het sneeuwt, het hagelt en het stormt en naar het schijnt is het uitzonderlijk dit jaar het is het schone en het ware goed dat het er was, het wil ook wel, maar zie jij het nog wel goed komen?

Ach wat zou het, 't is erg, het gaat, het maakt niet uit, het is voorbij, het is ons om het even, het is een vloek verdomme als het zo is, het is om zeep, gedaan, het is bij god het zijn dat er niet is, niet was en nooit zal zijn.

22 Eigentijdse Aanroepingen van de Muze

antiklerikaal

Vergelijk mij musicerend
in uw kille kelders niet
met hem wiens aanschijn ik
bij u verwek.

Omschrijf mij niet, verspreek geen naam
aan mij, verzwijg mij, nu ik
plakken vochtig pleister
van uw muren zing,

hoe ik sprekend op hem lijk, hem
evenaar, zijn stem herhaal, zijn
vingerzetting slaafs dezelfde
blauwe steen van u inkras.

Hou mij, nu ik stil, in spanning
haast, de rotte treden van uw trap
bestijgen wil, geen spoken voor
uit uw herinnering.

Verkerkelijk mij niet,
hoe heilig ook mijn hijgen
in uw oor weerklinkt.

ambachtelijk

Ik hield de wereld in een boog van staal
om jou gespannen. Het duurde niet lang
of ik nam geschuifel waar : een veteraan
viel snuivend met zijn stok het bouwsel aan.

Ik liet jouw naam in zware letters staan :
de regen trok de muur in strepen krom
en bij het vallen van een halve a, kwam ei
zo na het baby-zoontje van de bakker om.

Ik had jouw lijf in liedjes op piano heftig lief
buurvrouw kaat, die vroeg van moet dat nou
en buurman frank, die eet zijn vleesje rauw
en draait dan house of heel hard zeppelin.

Er rest mij niets dan jou geslachtelijk tot mij
te nemen, en in mijn stille smidse 's nachts
jouw vuur te stoken tot dit oude ledikant,
van ons ontdaan in elke hechting kraakt

van passie, wanhoop en verbittering.

ascetisch

Kom,
opdat jouw nijd mij vinden zou,
jouw leegte zuigen, honger
stillend die mijn wellust laaft;

kus,
opdat jouw tong mij laken zou,
de maden likken, een slang
die krakend kevers in mij slikt;

knijp,
opdat jouw hand mij wurgen zou,
jouw vingers scherp gebeente
dat nagels in mijn zweren perst;

en brand,
opdat jouw haat mij branden zou,
mijn roet verstrooien, vuur
dat vretend al mijn stof verteert.

attent

het
oude
liedje schiet
haar doel voorbij
en keert dan om zichzelf op te rapen.

avondlijk

Veronachtzaam mij, ik heb mijzelf
te ijl om jou ontsponnen, ben
als herfstlicht, nu jouw haartooi schittert,
louter vanzelfsprekendheid, lucht
die in jouw adem adem streelt.

Lig roerloos dan, vergeet mij slapende
nu ik jou slapende het aarzelen vergeef,
laat mij schoonheids onaantastbaarheden
als een laken om jouw schouders slaan,
laat niets van mij nog in jouw dromen heel.

Ontwaak dan straks totaal vervreemd
van mij, opdat ik al het eeuwige ten spijt
mij tijdelijk steeds weer en dichterbij jou
telkens, in jouw puurste onbedachtzaamheid,
jouw achteloos gebaar hervinden kan.

Duits

Zie je, Schätze, mensen
in dit park van menselijke zaken,
vrome mensen, stemmig en wellicht
eensluidend met het stoffige
van deze zomernacht
hun wulpse conversatie?

Hoor je ritselingen
in dit gras en klavecimbelerig
het knetterende zingen van vuur
dat zich in duizenden vleugels
vliezig vel op vel
tastbaar bewogen verteert?

Voel je strak mijn handen
rond je lijf geklemd, vingers wriemelen
rond eindjes been en ogen priemen
in het weeïge wijken
van je hals, het zilte
parelen van zweet op jou?

Ruik je fijntjes, Liebchen,
giftig geurend gas in deze zak van angst,
wasems in de bloei van barbecues,
leven dat zichzelf verast,
opgewonden water
dat mijn mond, mijn maag uitbraakt?

Likt je tong het poeder
dat ik in de schuren op mijn akkers meng,
nippen je besmeurde lippen wijn
die in mijn aderen kolkt
en eet je mee van mij,
vlees dat in je stad verzengt?

egyptisch

In tegenspraak, uw zinnen tergende,
soit disant als plaag
in duizendvouden dit moment :
hoe langzaam ik je
open, hoe uitgesplinterd in
mijn oor het kirren
van je oudste lach weerklinkt.

Ik, de schender van je opgeruimde
staat, force majeure, riet
dat splijtend naar je diepte dingt :
in vreemde luchten
mond ik uit, stof strandt op mijn tong
van onbesproken
kamers, tomben blauw in jou.

Jij, op barricaden spinnende,
aardse liaison,
omkaderd vlees dat lacht om mij :
langs brede lanen
redt je oog het moeiteloos, deint
je onbewogen
hoofd in wervelingen mee.

Zij, haar museale schoonheid is
vanzelfsprekend nu
in stilstand bevende nabij :
schril tableau vivant,
van hoe je uitverkoren door
haar zee mag komen,
hoe mijn leger sterft in jou.

evasief

Als het blad met mijn gedachten
baldadig luid en vergenoegd,
door misverstand, door overmoed,
de waan die ik in jou verwek
zwart op wit wordt afgedrukt,

als jij mij knelt, woorden radeloos
op mijn lichaam spelt die ik niet
in mij draag, niet dragen wil,
als jij mij sluit, mij neemt,
genadeloos tot vent ontkracht,

dan ben ik dit, dit niet, jouw
diepst bedachte al omtrent.

evident

Ik, nu ik staar : de wereld
draait mij los van jou
en bij god verdomd in gebreke.

Het licht puft muf
door de gordijnen,
de dag hoeft niet
zo nodig. Baaldag.

Jij, nu je slaapt : de wereld
is jou glad ontgaan, nergens
aan jouw lijf is iets mislukt.

Het geluk is in
jouw dromen daar waar ik
niet ben, maar jij
bent zonneklaar.

feestelijk

De luchten klinken zich tot klanken om.
De klanken vluchten laf de woorden in.
Het stof stuift uit de dode boeken. Genoeg.

Ik doe het licht aan als het uit is.
Ik doe het licht uit als het aan is.

Ik doe het kleed uit dat je draagt.
Ik los de vraag op in jouw blik.
Ik duw de zwaarte uit jouw zucht.

Ik ben in jou.
Jij bent in mij.
De wereld is
in volle vlucht.

geil

onder de maan tjrpt
gehurkt als een bidsprinkhaan
de naakte ziener

Italiaans

Unheimliche, van wrok verkrampte teef,
misnoegde enkelinge, van elke zin
onterfde, hoogbejaarde slet, jij,
die van je knekelhuis de grond
verspeelde en mekkert nu, je lot bejammert,

jij, die nu je veer is afgewonden
naar je doden lonkt met open mond
en pruilt omdat je bij de gratie
leven moet van opgeklopt verbeeld
verlangen, vlees dat rot je lijf bespot :

komt nader, schatje, kom en dans
voor mij, mijn byzantijntje,
draai je oude botten lustig
in een farandole, *con zelo*,
toe maar : *languente, dolce,*
mesto, patetico, piu mosso,
irato, tempestoso, slentando,
poco a poco meno sentito,
secco, senz' espressione, morte.

Kathaars

Ik
zocht
de bloem die in haar
cirkel brandde (haar naam
is uit elk boek geschrapt).
Een tempel heeft ze niet ;
ze blijft soms even in profiel
op wit berijmde ramen staan,
om dan in 't ongezien te verdwijnen.

Waarheid is onhoudbaar
en dat wil men niet.

Zij is wellicht sinds lang
in walm en kreten opgegaan
en wat de kerksteen ademt
van geveinsde treurnis om haar dood,
bedekt maar half 't besef en het afgrijzen
dat in de stad een schuiloord zoekt, gelegenheid
om niet zichzelf te moeten zijn.

Liefde is onschuldig
en dat wil men niet.

Liefde is het niet en waarheid evenmin,
maar als jouw blik, mijn liefste dartzel-ersatz-thing,
zo godverlaten geil van opgehoopt verlangen
op mijn leegte stuit en ik barbaars gemeen alweer
haar wezen diep in jou bemin, dan weet ik
dat ik snikkend sterven zal en onvoldaan
door het gebrek aan geweld, de tederheid,
waardoor jij nu zo stilletjes en rillend
aan het gillen
gaat.

laconiek

Leef je dagje, zweveteefje,
want ik kleef je lieve lijfje aan
als aarde 's nachts aan lucht.

Drink je wijntje, fuivetrijtje
want ik zwelg je klanken tot het barst
en knarst van stille pijn.

Lik je ijsje, snoepedoosje,
want ik kauw je zinnen tot het bloedt
uit bleke blaadjes roos.

Lach je lachje, linkepinkje,
want ik maak je sprookjes groot en hol
vol droeve gorgeling.

Moraal :

Strijk je kopje, zwavelstokje,
want ik ben vuur waar jij wil branden
en water waar je zwemt.

maritiem

Omdat jij toen toch zo doordacht
het kleine meisje speelde
en elkeen die naar je lachte
vol ontzetting na één nacht
nooit meer uit zijn woorden kwam;

omdat de giechel mij beviel
waarmee je om het leven gruwde
en elke waarheid die ik sprak
jou even kostbaar was als het ivoor
dat in jouw mond vergeelde;

omdat er verte in jouw ogen stond
en schoonheid zich die tijd
met jou had aangekleed :

kom en berg nu blozend maar
jouw sterren in hun kastje
gooi onachtzaam al jouw linnen
aan de haak, pulk dat strakke koordje
van je haardot los, snoer je leegte
rond het mastje dat ik maak.

pastoraal

1

Dat geschipper, liefje, hoeft niet meer.
Het strand is uit, de hemel af, de em
is uit haar hel geheven. De zee
valt stil, ze golft nog uit
in flauwe kabbeling.

Ook de zon zijgt neer, het zand
versmelt in radiatie tot een ál van glas.
Ik kijk erdoor en zie jou weer zoals jij was.
Het bed was voor twee weken ons een troon,
de vale lakens van het licht in dikke plooien
tot een stralend wereldbaken opgericht,
en jij er van je zelve zingende midden in.

Laat ons nu die tijd hernemen
in een pastoraal verhaal.

2.

Sla je zomerrokje om je badpakslip,
sluip druipend weg langs zanderige wegels,
toeter tonen met getuite lippen, klak
verwachtigsvol je tongetje en rep
je billen in het ritme van een deuntje
dat je dapper maakt en los van zeden.

Haast je, hemelelfje, kom en speel
voor mij het hamelmeisje op de weide
in dit lang vergeten achterland, haal
jouw handen langouereus en onverschrokken
door mijn korzelig vergroeide vacht, schurk
je dijen droevig langs mijn grijze sik
en spreek terwijl ik snik
in 't vetste nostalgiek van rijke
oogsten of plagerig van 't zicht
uit kelderkamerramen op de spieren

van jouw vaders noeste meesterknecht.

Schuddebollend sta ik straks wel weer
het likken toe aan bokkenhieltjes
en het haken van je blauwe blouse
aan mijn afgeknotte stompjes hoorn.

3.

Breekt uit het kader dan in bliksemflitsen
en stort het natte stomend op de hitte in?
Kom in mijn stal en berg je tere lijfje
voor des donders droeve buldering.

Haal je daar het zilte zweet en schimmen op het lijf
van spinsels in mijn maan- en winddoorlaatbaar
krocht. Hecht je hijgen aan het kattenkrijten
buiten in de duisternis, waar de wereld
naar zijn wet en uit gewoonte aan het razen is.

Stop je morrelende borrelen dan
bij het krols gezwiep van hagedissen,
slaak je diepste zucht met kille tong
onder, dieper, dáár waar ik
al heel de tijd zo donker droef
en droog en nors van zong.

peristaltisch

Spin mij het rag, Vernuftige, en blaas mij uw mist,
draai de stof van uw listen bol in mij, om
en om uw vinger die zich in mij vormt en
dans mij, als ik snak en grimmig naar u hak,

haar fraaiste wulpse pasjes voor, lucht haar
hartje en haar jurk van glim gedroomde draden
op en op tot op haar buikhuid halogene spotjes
zon weerschijnen, licht dat moet verdwijnen
bij het aardse woelen dat ik nu tastend
in haar zwarte plooien warmer maak:

drijf uw hand dan onverwacht in mij,
schep en diep en schrijf mij
brandende uit : daar sis ik al
op steen en roest en smeer ik u
in blaar en vers en vloeken uit.

religieus

Er is geen tijd
en niets staat ons te wachten.
Er is geen bed
waarop mijn naam geschreven staat,

maar dagelijks
is jouw schoonheid krijtend
op mijn zwartgeblakerd land

een toverzang,
geborgen klank van zilversnaren
handen, dansend die mijn talen breken

en klakkeloos
van liefde spreken alsof geen wervelstorm
ons in die oogwenk ooit nog raken kon.

sluw

Het lichaam niet
is de gevangenis,
het zijn de woorden
eerst die er toe doen:

ze slikken in het
strelen strelen in
en dan hun tong en
in de mond de mond.

Ze sluiten aan een punt
hun dromen af en staan
dan klaar met daden
waar geen mens om vroeg.

Woorden rukken op
zodra de stilte stopt
met schuren aan de
stekels van de macht

en zij zwijgen pas
als ik wat witte ruis
in hun besproken
lichaam achterlaat.

Jouw beurt!

theatraal

Haar zotskap op en dansend in mijn handen,
aan stok en draden hangende is zij de heks.
Onwerelds, stom ben ik haar toegewijd. Ik,
die graag kinderen hun gieren gun, en spot,
leg nauwgezet met elke grimas, wenteling
of kronkelpas een onverzettelijke haat
in haar luchtig stoffen ledematen,
in haar gelaat van zwart doorgroefd genot.

Met weerzin en met liefde in één oogopslag
zie ik jou een kind bekijken, achteraan,
dat in een appel bijt. Het bijt begeesterd
tot het tandvlees bloedt – het vruchtvlees
sist, er is het sap dat spat -; en jij, doorwinterd
en van vet ontdaan, verslingerd als eenieder
op het zweven, maar de nijd zit dieper
in jouw lijf dan lust en geil bij menigeen,

wat anders wil jij dan dat straks
de almacht ik in jou herhaaldelijk
de noodzaak van de pop, het kind,
het bijten en het gebrek in jou
beaamt?

traag

Was je als het lelieblaadje
dat ik onder handen had,
een vale rest die moeilijk
van mijn vingers ging?

Werd je als dit zomerse gras,
zachtaardig en eens aangedrukt,
een tijdelijke mal van tederheid
maar dra weer gras of grond ?

Was je als een vlinder beter
ver van mij gebleven toen,
toekomst die niet ik
maar mij in handen had ?

Wil je dat ik verder vragen
bij jouw lichaam stel, jou
mijn liefde letterlijk
het naakte vel op spel ?

Of kijk je liever zon met mij
die speels haar licht verstrooit
en vlekjes vijverwaterschimmering
op gindse boomstam zet?

Traag strijk ik voor ons
de vele vouwen uit, de rimpels
ongeloof geborgen
in het woord herinnering.

verstandig

de maan is vol.
de man is hol.
het ware beter
dat het niet
opnieuw begon.